

som Landejendom, det tror jeg er utvivlsomt. Dergennem fremkommer altsaa en højere Gennemsnitspris, maalt ud efter Stedets Hartkorn. Naar der paa et Sted, nær 1 Skp. Hartkorn, er Bygninger til 3—4,000 Kr.s Værdi, tæller det gevaldig med og hjælper til, at hele denne Klasse af mindre Ejendomme kommer til at repræsentere sig med uforholdsmæssig store Beløb; det er klart. — Den anden Bemærkning, jeg vil gøre til det ærede 3die Medlem for 2den Kreds, er, at det, man har forhandlet nu i en 3—4 Aar under Navn af en Skattereform, kun er en Skattereform af Navn; det er jo i Virkeligheden ikke en Skattereform, det er jo kun Dispositioner af Skattebeløb, Dispositioner over dem paa en anden Maade, end der hidtil er disponeret over dem, men det er ikke en Skattereform. Naar man vil en virkelig Reform, er det aldeles umuligt at arrangere det saaledes, at alle skulle vinde, det er umuligt, det tror jeg er givet. Man maa altsaa efter mine Tanker ikke lade sig afskrække fra Sammenførelsen af en stor og ønskelig Reform derved, at der kan paavises Tilfælde, hvor nogle komme til at tabe. Det er i mine Tanker uden Betydning. Men det, jeg ønsker at bemærke, det er, at dette uheldige Tilfælde, at enkelte eller maaske flere kunne komme til at tabe, jo ingenlunde gælder alene eller væsentligt for de smaa Ejendomme. Jeg tror ikke, at der er nogen Art af Ejendomme i Landet, der ved en saadan Skattereform som denne vil komme til at tabe i den Grad som Skovejendomme, og de antages jo dog i Reglen ikke at være paa de smaa Hænder. Der er, som bekendt, her i Landet i det hele taget af Skovskuld kun et Beløb paa 6,828 Kr., og de paa-gældende Arealer betale kun halv Skat mod Ager og Eng, foruden at de ingen Gammelskat have; de betale kun deres gamle Landskat fra før den ny Matrikels Tid. Den Skat, der nu ydes af Skov, er overmaade lille, hvorimod atter Skovenes Værdi ikke er saa smaa og navnlig nu efter den Interesse, der har været for Skovdrift, kan man sige, at Skovdriften vistnok ogsaa er paa Højde paa Tiden, og at Ejendommenes Værdi er stegen. Naar man nu hermed vil sammenligne Skovskuldens nuværende Udbytte, maa man selvfølgelig ikke tage al Skov her i Landet med; thi alt, hvad der senere er kommet til Stede af Plantninger osv., staar jo med sin Ager og Engs Hartkorn, det kommer jo ikke særlig nær ind herunder. Skovskuld ligger jo kun paa Fredskov fra 1805.

Men om det end ikke er saa nær det hele Areal, saa er det dog en stor Del af Landets Skovarealer, den større Halvdel, for at tale i det Sprog, som der ligger Skovskuld paa. Men det er ogsaa langt de værdifuldeste Dele af Skov, thi det er i Reglen de gamle Løvtræskove, som bære Skovskuld, hvorimod det er den Masse ny Plantninger, væsentlig Naaleskov, som der ligger Ager og Engs Hartkorn paa. Og naar man en Gang kommer til Ende med den Ting, vil jeg antage, at jeg meget lavt regnet kommer til, at disse Jorder, der bære denne ubetydelige Skovskuld, ville komme til at bære en Ejendomsskuld, som ligger nærmere ved de 100 Millioner end ved de 50. Det tror jeg nok. Der er altsaa efter min Overbevisning ikke nogen Ejendom i Landet, der i den Grad kommer til at tabe ved en Skattereform som denne, og jeg fremhæver netop dette, for at man dog ikke skal have det Indtryk, at den af Flertallet her foreslaaede Skattereform særlig gaar de mindre for nær.

Der er en anden Klasse af Ejendomme, som selvfølgelig ogsaa vil komme til at betale mere end tidligere, og det er de Ejendomme, som ere komne frem i den sidste Menneskealder, især ved Nyopdyrkning af Jorder, som have staaet for et meget lavt Hartkorn tidligere. Det er jo en given Ting, at naar de nu skulle have Ejendomsskuld efter deres Værdi, saa vil denne Ejendomsskuldskat hyppig naa og ofte endog overstige deres gamle Hartkornsskat, saaledes at de ikke alene intet tjene ved Forandringen, men komme til at betale mere. Men er det egentlig saa unaturligt? Det forekommer mig ikke. Naar der ellers indvindes ny Jord til Opdyrkning her i Landet, indvindes Vandarealer dertil, sørger man i Reglen for, at den efter en passende Tid bliver matrikuleret og kommer til at bære Skat, og det er i mine Øjne et sundt og rigtigt Princip. Havde man været saa forudseende ved den ny Matrikels Indførelse, kunde man lige saa godt have ladet ikke dyrkede Arealer være fri som kun give dem $\frac{1}{4}$ eller $\frac{1}{8}$ af deres Nummer, og derimod kunde man have optaget en Bestemmelse om, at, naar de bleve optagne til Dyrkning, kom de efter en vis Tids Forløb til at bære Skat. Det vilde være det naturlige og rigtige, og saa havde ogsaa dette kolossale Misforhold inden for selve Kommunens Grænser mellem, hvad Ejendomme kom til at bære af Hartkornsskatter, eftersom det var gamle eller ny Ejendomme, været borte, saa havde man ikke haft Ærgrelser og Sorger